

Adulmec foşninda-nverzire...

Gabriel Cristea

Adulmec foşninda-nverzire
ce vântu-o-nfioară prin luncă;
Mi-e pleoapa o rană adâncă,
străpunsă de-a ierbii trezire.

Miroase a pace şi-a mentă,
a drum şerpuit prin urzeală;
Îşi varsă amurgul de ceară
umbroasa răcoare latentă.

Se-nclină de vânt sălcii suave,
sub trene de plete curgânde,
ce-aşteptă un semn să inunde
bătrâne şi triste epave.

Şi simt cum Danubiul mă-mbie
şi-ascunde străfunduri solare;
Mă-ncearc-o lăuntrică boare
şi-mi zboară tăceri - păpădie...